

2. Jeżeli taka wykładnia nie jest zgodna z zasadą pewności prawa, to czy wykładnia, która uznaje za dzień rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia datę wydania wyroków przez Tribunal Supremo (sąd najwyższy, Hiszpania), w których ustalono orzecznictwo dotyczące skutków w zakresie zwrotu (wyroki z dnia 23 stycznia 2019 r.), jest sprzeczna z wyżej wymienionymi przepisami wspomnianej dyrektywy?
3. Gdyby taka wykładnia była sprzeczna z rzezonymi przepisami, to czy jest z nimi sprzeczna wykładnia, zgodnie z którą dniem rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia jest data wydania przez Trybunał wyroków stwierdzających, że roszczenie o zwrot może podlegać przedawnieniu (zasadniczo wyroki Trybunału: z dnia 9 lipca 2020 r. w sprawach połączonych C-698/10 i 699/18, *Raiffeisen Bank SA*; lub z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawach połączonych C-224/19 i C-259/19, *Caixabank SA*, potwierdzający poprzedni wyrok)?

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s. 29

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 marca 2022 r. w sprawie T-281/21, Nowhere/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 23 maja 2022 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

(Sprawa C-337/22 P)

(2023/C 15/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf, D. Gája, V. Ruzek, E. Markakis, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Nowhere Co. Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w sprawie T-281/21 w całości;
- oddalenie w całości skargi wniesionej przez skarżącą w pierwszej instancji na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej w sprawie R 2474/2017-2;
- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez EUIPO w ramach postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania EUIPO podnosi jeden zarzut, a mianowicie naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 (¹) w zakresie, w jakim Sąd orzekł w zaskarżonym wyroku, że Izba Odwoławcza powinna była uwzględnić wcześniejsze brytyjskie niezarejestrowane prawa, na które powołano się w celu uzasadnienia sprzeciwu i to pomimo faktu, że zaskarżona decyzja została wydana w chwili, kiedy Zjednoczone Królestwo nie było już państwem członkowskim Unii Europejskiej, a okres przejściowy przewidziany w umowie o wystąpieniu (²) upłynął. Odwołanie dotyczy zatem kwestii istotnej dla poszanowania jedności, spójności i rozwoju prawa Unii.

Sąd niesłusznie uznał, że jedyną datą istotną dla oceny sprzeciwu jest data spornego zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji, w zakresie w jakim:

- i) pomylił kwestię ustalenia prawa mającego zastosowanie *ratione temporis* do niniejszej sprawy z kwestią merytoryczną dotyczącą wymogu, aby wcześniejsze prawo było ważne w chwili, w której EUIPO wydaje ostateczną decyzję w przedmiocie sprzeciwu;

- ii) oparł się na swoim orzecznictwie, które jest błędne, a w każdym razie nie ma zastosowania do sprawy;
- iii) wyciągnął błędny pod względem prawny wniosek z braku w umowie o wystąpieniu postanowień dotyczących wniesionych przed końcem okresu przejściowego sprzeciwów od zgłoszeń unijnych znaków towarowych do rejestracji;
- iv) nie uwzględnił orzecznictwa Trybunału dotyczącego różnicy między postępowaniem o stwierdzenie naruszenia a postępowaniem administracyjnym / rejestracyjnym, a w konsekwencji błędnie orzekł, że:
 - a) istniała kolizja między zgłoszeniem zaskarżonego unijnego znaku towarowego a wcześniejszymi brytyjskimi prawami w okresie od tego zgłoszenia do końca okresu przejściowego;
 - b) skarżąca w pierwszej instancji miała po upływie okresu przejściowego interes prawny w tym, aby jej sprzeciw został uwzględniony,
- v) zlekceważył wolę prawodawcy unijnego i zasadę terytorialności praw własności intelektualnej, gdy orzekł, iż ewentualne przekształcenie zgłoszenia spornego unijnego znaku towarowego w krajowy znak towarowy, którego zakres ochrony byłby identyczny co zakres ochrony tego zgłoszenia w razie rejestracji, był bez znaczenia dla:
 - a) interesu skarżącej w pierwszej instancji w uwzględnieniu sprzeciwu; i
 - b) istnienia kolizji między wcześniejszymi brytyjskimi prawami a spornym zgłoszeniem unijnego znaku towarowego;
- vi) nie oddał pełnej wagi brzmienia, to jest gramatyki i składni, przepisu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, kontekstu zasad 19 ust. 2 lit. d) i 20 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 dotyczących faktów, dowodów i uwag przedstawionych na poparcie wcześniejszych praw⁽¹⁾, kontekstu art. 42 rozporządzenia nr 207/2009 dotyczącego ochrony przez używanie oraz, w szczególności, celów art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, a także podstawowego założenia postępowania w sprawie sprzeciwu, jakim jest ochrona interesów właścicieli wcześniejszych praw poprzez ochronę podstawowej funkcji tych praw przed kolizjami z późniejszymi unijnymi znakami towarowymi w razie zarejestrowania tych ostatnich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2020, L 29, s. 7, zwana dalej „umową o wystąpieniu”).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 22 września 2022 r. – AH**

(Sprawa C-608/22)

(2023/C 15/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: AH